

Op Hechten Grondslag.

thuis komme. Bertha trouwt en nou mot ik thuis komme."

Yzik scheen 't nog niet zoo recht te vatten, de dingen drongen niet zoo heel gauw tot hem door.

— „Nou we zelle d'r nog maar niet over tobbe, dat loopt nog wel los. Je bent nou al langer dan vijf en twintig jaar hier, geleuf ik, je zal nou niet in eens heengaan."

— „Nee, 't loopt niet los", zei Engel, „er zal niks an te doen zijn. Waarom ben jij eigenlijk nooit getrouwd, baas?"

— „Ikke?", zei Yzik, met een langen verwonderden uithaal, „ikke getrouwd? Ik heb er heelemaal nooit erg in gehad. Ik zat goed met Mie en Griet, en 't was mooier den boel bij mekaar te houden. Nee hoor, met een vrouw ben je ook zoo nog niet klaar. Ik heb er genogt van gezien bij anderen. De eene verslonst je boel, de andere versnoept je cente, en de derde maakt overal armoei over en is nooit tevree. Ik heb niks geen spijt, dat ik 't nooit gedaan heb. Ik zit wa goed zooals ik zit."

— „Nou ja", zei Engel weer, „maar daar komt nou een end an, want ik ga weg, en dan mot je maar afwachten, wat je krijgt."

— „Ja die meiden van teugenswoordig binne nie veul, dat heb ik wel in de gaten. Die motte altijd uit en denken meer an d'r lui kleeren, dan an d'r lui werk."

Engel zag wel, dat Yzik niet 't minste verband bracht tusschen het denkbeeld van trouwen en haar persoon.

— „Je zal me nog wat missen", begon ze weer na een poosje.

— „Of ik, Engel!", zei Yzik, „want je hebt altijd best opgepast, da kan ik nie anders zeggen. Zou je moeder je niet hier willen laten en zelf een ander nemen?"

— „Dat kan je net denken! Moeder zal daar een vreemde nemen, die ze betalen mot, zoolang ik een vrije meid ben. Nee hoor, daar zal je wat anders op motte verzinnen!"

Yzik schudde bezwaard z'n dikken kop.

— „Nou, ik mot na 't land. Je gaat toch zoo in eens niet?"

— „Nee baas, van avond kenne we verder praten, dag baas!"

— „Dag Engel! Denk je aan de keutjes en aan de zak rogge, die naar de meulenaar mot?"

— „Ik denk overal an, dat weet je wel. Dat zal heel anders voor je worden as ik weg ben."

— „Zwijg d'r van meid. Ik kan nie geleuve, da je weg za gaan. Ik had zoo vast gedocht, da je altijd hier zou blijven."

— „Je mot nog maar es goed prakkezeere of je er wat op weet", riep Engel hem na.

— „Ik zou nie weten, wat ik prakkezeere most", mopperde Yzik.

— „Nou ja, prakkezeer maar es, dag baas!"

— „Dag Engel!", en de boer ging er van door.

— Zoo'n suffert, dacht Engel, hoe krijg ik 't nog in z'n dikken kop! — Maar 't zal gebeuren. Ik ga hier niet vandaan en 't is de eenige weg, anders mot ik toch.

En ze beschouwde den heelen dag alles in huis al met andere oogen dan gewoonlijk. Ze nam als 't ware van uur tot uur steviger bezit van alles, kreeg er al meer hart voor, en voelde al duidelijker, dat ze niet weg zou kunnen. Ze wreef in 't voorbijgaan 't kabinet met haar schort liefkoozend wat op, 't blonk zoo mooi! En dan weer verschikte ze met voorzichtige hand de pronkstukken op 't bureau, om te probeeren ze nog beter te doen uitkomen. Ze sprak tegen de beesten en stelde ze gerust, ze zou niet heengaan, hoor! Ze zou 't den baas wel aan z'n verstand brengen! — Den baas mocht zij toch ook wel, maar voor hem zou 't haar eigenlijk nog 't minste kunnen schelen.

's Avonds begon zij dadelijk weer haar loopgraven te leggen om de vesting te bestormen.

— „Heb je wat geprakkezeerd, baas?"

— „Wel neen ik, meid! Wa kan ik d'r an doen?"

— „Ik dan wel, baas. Je mot trouwen, dan ben je klaar."

— „Bè je nou mal, Engel! Ik ben veuls te oud, en ik zou nie weten met wie!"

— „Kom, kom, d'r zouen d'r best nog zijn, die je nemen zouen, geloof dat maar. Zoo oud ben je nog niet en je bent nog gaaf zat."